

Līdzcietības dāvana

PREZIDENTS TOMASS S. MONSONS

Augstākā Prezidija pirmais padomnieks

Pirms dažiem gadiem man bija iespēja prezidēt reģionālajā konferencē Oklahomas štata Oklahomas pilsētā. Baudot patīkamo garu, kas valdīja konferences laikā, un ļaužu brīnišķīgo viesmīlību, es pārdomāju par to, kā šis sabiedrības līdzcietīgās palīdzības gars tika pakļauts ārkārtējam pārbaudījumam 1995. gada 19. aprīlī. Tajā dienā terorista novietotā bumba sagrāva Alfreda Marā federālo namu Oklahomas pilsētas centrā, nogalinot 168 cilvēkus un ievainojot neskaitāmus citus.

Pēc konferences, mani aizveda līdz ieejai skaistajā un simboliskajā memoriālā, kas grezno laukumu, kur reiz atradās Marā nams. Diena bija drūma un lietaina, kas tiecās uzsvērt tajā vietā pārciestās sāpes un ciešanas. Memoriālā ir uzbūvēts 122 m plats atstarojošs baseins. Vienā baseina pusē ir 168 tukši stikla un granīta krēsli par godu katram nogalinātajam cilvēkam. Cik var nojaust, tie ir novietoti vietās, kur kritušie cilvēki tika atrasti.

Baseina pretējā pusē uz neliela pakalna aug liela goba—vienīgais tuvējais koks, kas pārdzīvoja izpostīšanu. Šo koku piemēroti un mīļi dēvē par „koku-izdzīvotāju“.

Majestātiskā krāšņumā tas godina tos, kas palika dzīvi pēc šausmīgā sprādziena.

Namatēvs pievērsa manu uzmanību uzrakstam virs memoriāla vārtiem:

*Mēs nākam šurp atcerēties tos, kas tika nogalināti,
tos, kas palika dzīvi un pārvērtās uz visiem laikiem.*

Lai visi, kas no šejienes aiziet, zina vardarbības sekas.

*Lai šis memoriāls dāvā mierinājumu,
spēku, mieru, cerību, un gaišumu.*

Ar asarām acīs un drebošā balsī, namatēvs teica: „Šī sabiedrība un visas baznīcas un pilsoņi tajā ir tikuši saliedēti. Savās bēdās mēs esam kļuvuši stipri. Garā mēs esam kļuvuši vienoti.“

Mēs nolēmām, ka vislabākais vārds, lai notikūšo aprakstītu, ir *līdzcietība*. Manas domas pievērsās mūziklam *Kamelots*, ko sarakstīja Alans Džeijs Lerneris un kas balstījās uz T. H. Vaita noveli. Karalis Artūrs, savā sapnī par labāku pasauli, kurā cilvēkiem būtu ideālās attiecības citam ar citu, atceroties Apaļā Galda sapulces mērķi, teica: „Vardarbība nav spēks un līdzcietība nav vājība.“

Spēks līdzietībā

Aizkustinošs stāsts, kas šo apgalvojumu pierāda, ir atrodams svētās Bībeles Vecajā Derībā. Tēvs Jēkabs sevišķi mīlēja Jāzepu, kas Jāzēpa brāļos izraisīja rūgtumu un greizsirdību. Sekoja savvērestība noslepkavot Jāzepu, kā rezultātā Jāzēps tika iemests dziļā bedrē bez maizes un ūdens, kas uzturētu tā dzīvību. Jāzepu no bedres atpestīja ceļojošie tirgotāji, viņš tika pārdots par divdesmit sudraba gabaliem un visbeidzot Jāzēps nonāca Potifara namā Ēģiptes zemē. Tur jauneklīm viss veicās, jo „Tās Kungs bija ar Jāzepu”.¹

Pārpilnības gadiem Ēģiptē sekoja bada gadi. Šo laiku vidū, kad Jāzēpa brāļi ieradās Ēģiptē nopirkt labību, šis godājamais vīrs—pašu brālis, aplaimoja viņus. Jāzēps būtu varējis bargi izturēties pret brāļiem viņu kādreizējās cietsirdīgās un nežēlīgās izturēšanās dēļ. Tomēr viņš bija laipns un žēlsirdīgs pret viņiem un izpelnījās brāļu labvēlību un atbalstu par šādiem vārdiem un rīcību:

„Bet tagad neesiet apbēdināti un nebīstieties, ka jūs mani esat šurp pārdevuši, jo Dievs mani šurp sūtījis, lai jums saglabātu dzīvību. . . .

Un Dievs mani jums pa priekšu ir sūtījis, lai jums būtu palikšana virs zemes un jums saglabātu dzīvu lielu izglābto pulku.”²

Ar savu piemēru Jāzēps parādīja brīnišķo līdzietības tikumu.

Laika zenītā, kad Jēzus gāja pa putekļainajiem Svētās Zemes ceļiem, Viņš bieži runāja līdzībās.

Viņš teica: „Kāds cilvēks gāja no Jeruzālemes uz Jēriku un krita laupītāju rokās. Tie tam noplēsa drēbes, sasita un, atstādami viņu gandrīz mirušu guļam, aizgāja.

Bet nejauši kāds priesteris gāja pa to pašu ceļu un, to ieraudzījis, viņš aizgāja garām.

Tāpat arī kāds levīts nāca gar to vietu, to ieraudzīja, bet aizgāja garām.

Bet kāds samarietis, savu ceļu iedams, tuvojās viņam un, viņu redzot, sirds tam iežēlojās.

Un piegājis viņš pārsēja viņa vātis, ieliedams tajās eļļu un vīnu; pēc tam viņš to cēla uz savu lopu un to aizveda mājvietā un to apkopa.

Bet otrā dienā, izņēmis divus denārijus, iedeva tos saimniekam, sacīdams: kop viņu, un, ja tu vēl

ko izdosi, atpakaļ nākdams, es tev to atdošu.”

Pestītājs mums varētu jautāt: „Kurš no šiem trim cilvēkiem tev šķiet tas tuvākais bijis tam, kas bija kritis laupītāju rokās?”

Bez šaubām, mūsu atbilde būtu: „Tās, kas viņam žēlsirdību parādīja.”

Tagad, tāpat kā toreiz, Jēzus mums sacītu: „Nu tad ej un dari tu arī tāpat.”³

Jēzus mums deva daudzus līdzietīgu rūpju piemērus. Tizlais vīrs pie Betzata diķa; sieva, kas tika pieķerta laulības pārkāpšanā; sieva pie Jēkaba akas; Jaira meitiņa; Lācars, Marijas un Martas brālis—visi viņi bija līdzīgi ievainotajam vīram uz Jērikas ceļa. Katram bija vajadzīga palīdzība.

Slimajam vīram Betzatā Jēzus sacīja: „Celies, ņem savu gultu un staigā!”⁴ Grēcīgajai sievai tika dots padoms: „Ej un negrēko vairs!”⁵ Lai palīdzētu sievietei, kas nāca smelt ūdeni, Viņš deva ūdens avotu, „kas verd mūžīgai dzīvbai.”⁶ Jaira mirušajai meitiņai Viņš pavēlēja: „Meitiņ, Es tev saku, celies augšā!”⁷ Apbedītajam Lācaram Viņš sacīja: „Lācar, nāc ārā!”⁸

Pestītājs vienmēr ir parādījis bezgalīgas līdzietības spējas.

Amerikas kontinentā Jēzus parādījās ļaužu pulkam un jautāja:

„Vai jūsu vidū ir kādi slimie? Vediet viņus šurp. Vai jums ir kādi, kas ir klibi vai akli, vai tizli, vai kropli, vai spītālīgi, vai kas ir izkaltuši, vai kas ir kurlī, vai kas sirgst jebkādā veidā? Vediet viņus šurp un Es tos dziedināšu, jo Es jūtu jums līdzī. . . .

. . . Viņš dziedināja ikvienu.”⁹

Mūsu Jērikas ceļš

Kāds varētu uzdot svarīgu jautājumu: „Šie stāsti attiecas uz pasaules Pestītāju. Vai manā dzīvē, uz mana Jērikas ceļa var notikt tik augstu vērtējams piedzīvojums?”

Uz šo jautājumu es atbildu ar Tā Kunga vārdiem: „Nāciet, tad redzēsiet.”¹⁰

Mēs nevaram zināt, kad mums tiks dota priekšrocība sniegt palīdzīgu roku. Mēs nekad nezinām, kad, līdzīgi samarietīm ceļā uz Jēriku, mums vajadzēs kādam palīdzēt, un cilvēks, kam palīdzam, tāpat kā līdzībā šis

nogurušais cilvēks, var būt mums svešinieks.

Kāds cilvēks izteica sirsniņu pateicību vēstulē, kas pirms kāda laika tika saņemta Baznīcas galvenajā pārvaldē. Atpakaļadrese un vārds nebija norādīti, bet pastmarka bija no Portlandes, Oregonas štata:

„Augstākā Prezidija birojam:

Reiz, manos klejojuma gados, Soltleiksitija izrādīja man kristīgu viesmīlību.

Šķērsojot valsti ar autobusu, ceļā uz Kaliforniju, es izkāpu Solteiksitijas gala stacijā, jo biju slims un drebēju no stipra bezmiega, ko radīja vajadzīgo zāļu trūkums. Pārsteidzīgi bēgot no sliktas situācijas Bostonā, es biju pilnīgi aizmirsis savus zāļu krājumus.

Nomākts es sēdēju Tempļa laukuma viesnīcas restorānā. Pamanīju kādu pāri, kas tuvojās manam galdam.— Vai ar jums viss ir kārtībā, jaunais cilvēks?—sieviete jautāja. Raudot un mazliet drebinoties, es izslējos un pastāstīju par sevi un grūto situāciju, kādā atrados. Uzmanīgi un pacietīgi viņi uzklusēja manu gandrīz nesakarīgo stāstījumu, un tad viņi parūpējās par mani. Viņi parunāja ar restorāna pārvaldnieku un tad man pateica, ka piecas dienas es restorānā varu saņemt visu ēdienu, kādu vēlos. Viņi aizveda mani uz blakus telpā esošo viesnīcas reģistratūru un dabūja man istabu uz piecām dienām. Tad viņi aizveda mani uz slimnīcu un gādāja, lai es saņemtu vajadzīgās zāles—glābiņu manam saprātam un mieram.

Kamēr es atveseļojos un atguvu spēku, es mērķtiecīgi ikdienas apmeklēju tabernakula ērģeļu koncertus. Šī instrumenta dievišķās skaņas, sākot no klusinātām līdz pat spēcīgiem akordiem, ir dižēnākā mūzika, kādu jebkad biju dzirdējis. Esmu iegādājies tabernakula ērģeļu un kora skaņuplašu komplektu un magnetofona ierakstus, kurus katreiz varu klausīties, lai mierinātu un uzmundrinātu savu pagurušo dvēseli.

Pirms ceļojuma atsākšanas, pēdējā dienā viesnīcā es nodevu savas istabas atslēgu. Mani gaidīja vēstule no šiem dzīvesbiedriem—Atmaksājiet mums savā dzīvē, izrādot sirsniņu laipnību kādai citai rūpju nomāktai dvēselei.— Tāds bija mans ieradums, bet es nolēmu centīgāk meklēt kādu, kam dzīvē vajadzīgs iepriecinājums.

Es vēlu jums visu labu. Nezinu, vai patiesi šis ir

„pēdējās dienas“, par kurām rakstīts Svētajos Rakstos, bet es tiešām zinu, ka manās izmisīgajās vajadzības stundās divi jūsu Baznīcas locekļi priekš manis bija kā svētie. Es domāju, ka jums patiktu to zināt.“

Kāds gādīgas līdzcietības paraugs!

Tiem, kam ir nepieciešama palīdzība

Kādā privātā aprūpes namā valdīja bezgalīga līdzcietība. Nama īpašniece bija Edna Hjūleta. Uzņemšanu namā gaidīja daudzi pacienti, kas savas atlikušās dienas vēlējās nodzīvot viņas gādīgā aprūpē, jo viņai bija eņģeļa daba. Viņa mazgāja un ievēdoja katras pacientes matus. Viņa mazgāja pavecās sievietes un ietērpa tās spilgtos un tīros apģērbos.

Gadu gaitā, apmeklējot atraitnes bīskapijā, kurā reiz es biju vadītājs, parasti es sāku ar Ednas aprūpes nama apmeklējumu. Viņa mēdza sagaidīt mani ar priecīgu smaidu un veda uz dzīvojamo istabu, kur sēdēja daudzas pacientes.

Vienmēr man bija jāsāk sarunas ar Džīniju Bērtu, kas bija visvecākā—tai bija 102 gadi, kad viņa nomira. Viņa bija pazinusi mani un manu ģimeni kopš manas dzimšanas.

Kādu reizi Džīnija man jautāja savā neskaidrajā skotu izloksnē: „Tomij, vai pēdējā laikā esi bijis Edinburgā?“

„Jā, pavisam nesen es biju tur,“ es atbildēju.

„Vai tā nav skaista!“ viņa teica.

Klusās pārdomās Džīnija aizvēra savas vecās acis. Tad viņa kļuva nopietna. „Es jau iepriekš esmu skaidrā naudā samaksājusi par savām bērēm. Tev ir jārunā manās bērēs un jānoskaita Tenisona dzejolis „Sēkļa šķērsošana“. Noskaiti man to!“

Likās, ka visas acis lūkojās manī, un, protams, bija jau iemesls. Es dziļi ievilku elpu un sāku skaitīt:

Saules riets un vakarzvaigzne,

Sauc mani skaidra balss!

Un neskumsti, sēkli, par mani,

Kad jūrā došos es.¹¹

Džīnijas smails bija laipns un debešķīgs—tad viņa noteica: „Ak, Tomij, tas bija skaisti! Bet pirms manām bērēm tu mazliet pavingrinies!“ Es tā arī darīju.

Mūsu mirstīgajā dzīvē pienāk brīdis, kad sajūtam

nedrošu soli, vārgu smaidu, slimības sāpes—vasaras aiziešanu, rudens tuvošanos, ziemas aukstumu un pārdzīvojumu, ko saucam par nāvi, kas atnāk pie visiem cilvēkiem. Tā atnāk pie veciem cilvēkiem, kad viņi staigā nedrošiem soļiem. Tās aicinājumu sadzird tie, kas savā dzīves ceļā tikko sasnieguši pusceļu. Nereti tā apklusina mazu bērnu smieklus.

Visā pasaulē ik dienas var vērot skumju ainu, kad tuviņi nieki sēro, atvadoties no dēla, meitas, brāļa, māsas, mātes, tēva vai mīla drauga.

Sevišķi aizkustinoši ir no smagā krusta Glābēja izteiktie maigie atvadu vārdi mātei:

„Tad Jēzus, ieraudzījis Savu māti un viņai līdzās mācekli stāvam, ko Viņš mīlēja, saka mātei: Sieva, redzi tavs dēls!

Pēc tam Viņš saka māceklim: Redzi, tava māte! No tā brīža māceklis viņu ņēma pie sevis.“¹²

Atcerēsimies, ka pēc bērēm ziedi novīst, draugu labie novēlējumi aizmirstas un skaitītās lūgšanas un teiktie vārdi mūsu atmiņā izgaist. Nereti skumstošie cilvēki ir vientuļi. Viņiem pietrūkst bērnu smiekli, pusaudžu satraukuma, mirušā dzīvesbiedra sirsniņo, mīļo rūpju. Pulkstenis tikšķ skaļāk, laiks paiet lēnāk un četras istabas sienas kļūst līdzīgas cietumam.

Es cildinu tos, kas ar mīļu prātu un līdzcietīgām rūpēm ēdina izsalkušos, apgērbj kailos un dod mājokli bezpajumtniekiem. Dievs, kas pamana zvirbuli krītam, ņems vērā tādu kalpošanu.

Miera debesis

Viņa līdzcietība un, saskaņā ar Viņa dievišķo ieceri, svētie tempļi nes mūsu Tēva bērniem mieru, kas ir augstāks par visu saprašānu.

Jauno tempļu skaits, kas uzcelti un tiek celti prezidenta Gordona B. Hinklija vadībā, pārsteidz un liek pārdomāt. Mūsu pateicību pelna Debesu Tēva līdzcietīgās rūpes par Saviem bērniem šeit uz zemes un par tiem, kas ir aizgājuši viņšaulē.

Pateiksimies mūsu Kungam un Glābējam, Jēzum Kristum, par Viņa dzīvi, par Viņa evaņģēliju, par Viņa paraugu un par Viņa veikto svētīgo Grēku Izpirkšanu.

Domās es atgriežos pie Oklahomas pilsētas. Tā man

nešķiet nejaušība, ka tagad Tā Kunga tempļis visā savā skaistumā paceļas šajā pilsētā kā debess sūtīta bāka, lai rādītu ceļu priekam šeit uz zemes un mūžīgam priekam viņšaulē. Atcerēsimies vārdus no psalmiem: „Vakaram kā viešņas nāk līdzī asaras, bet jaunais rīts ir atkal pilns gaviļu.“¹³

Ļoti patiesi Skolotājs mums saka: „Redzi, Es stāvu durvju priekšā un klausīnu. Ja kas dzird Manu balsi un durvis atdara, Es ieiešu pie viņa.“¹⁴

Uzklausīsim Viņa klauvējienus. Atvērsim savas sirds durvis, lai Viņš—patiesas līdzcietības dzīvais paraugs—varētu ienākt.

ATSAUCES

1. Pirmā Mozus 39:2.
2. Pirmā Mozus 45:5, 7.
3. Skat. Lūkas 10:30–37.
4. Jāņa 5:8.
5. Jāņa 8:11.
6. Jāņa 4:14.
7. Marka 5:41.
8. Jāņa 11:43.
9. 3. Nefijs 17:7, 9.
10. Jāņa 1:39.
11. Rindīņas 1–4.
12. Jāņa 19:26–27.
13. Psalmi 30:6.
14. Jāņa atklāsmes grāmata 3:20.

IEROSINĀJUMI MĀJSKOLOTĀJIEM

Pēc tam, kad lūgšanu pilni esat studējuši šo vēstījumu, dalieties tajā, izmantojot metodes, kas mudina piedalīties tos, kurus jūs mācāt. Tālāk sniegti daži piemēri:

1. Sagatavojiet katram ģimenes loceklim papīra sirdi. Kad atstāstīsiet līdzietības piemērus no prezidenta Monsona vēstījuma, uzaiciniet ģimenes locekļus domāt par cilvēkiem, kuriem ir nepieciešama palīdzība un par to, kā ģimenes locekļi varētu viņiem izrādīt līdzietību. Lūdziet tos uzrakstīt savas idejas uz papīra sirdīm.

2. Atstāstiet dažus līdzietības piemērus no vēstījuma. Palūdziet ģimenes locekļus pārdomāt sekojošus jautājumus: Kas ir mans tuvākais? Kuru, ko es pazīstu, pašreiz varētu svētīt mana līdzietība. Ko es varu darīt, lai palīdzētu šim cilvēkam? Kad es varu sākt? Nobeigumā nolasiēt pēdējās divas vēstījuma rindkopas un uzaiciniet ģimeni pārdomāt veidu, kādā viņi varētu īstenot līdzietību.

3. Pēc tam, kad esat atstāstījuši dažus stāstus no vēstījuma, palūdziet nosaukt šo stāstu kopējo tematu. Parādiet Glābēja attēlu un lieciniet par Viņa līdzietīgo palīdzību savā dzīvē. Uzaiciniet ģimenes locekļus censties sekot Glābēja piemēram, sniedzot līdzietības dāvanu.